

TRETIA KAPITOLA

SORA

MESTO GAIN, YUSAN

Lúka je v tomto ročnom období nádherná. Prechádzam svojou jemnou, drahokamami zdobenou rukou po vysokej tráve. Zelená tráva je krásna a mäkká, ale zároveň tvrdá a ostrá. Ako ja.

Nie som si celkom istá, ako sa začali lekcie hľadania potravy. Alebo aspoň ako sa z nich stala pravidelná udalosť. No každý týždeň stretávam na lúke za veľkými mestskými hradbami päť žobráckych detí. Medzi týmto miestom a hranicou stromov sa nachádza prekvapujúce množstvo divokých jedlých rastlín a sladkých bobúľ. V horúcich dňoch beriem deti pod stromy, aby som ich čosi naučila o jedlých koreňoch, ale ďalej sa neodvážim ísť. Nemôžem.

„Sora, a čo toto?“ opýta sa Gli. V ruke drží strakatú hubu. Jej malá tvárička s rásžtepom pery na mňa hľadí s nádejou. Husté kučery má sčesané dozadu, ako najlepšie sa jej dalo.

Gli má deväť rokov – rovnako ako ja, keď ma uniesli. Nuž, nie uniesli, ale... predali.

Moji rodičia dostali za svoju najstaršiu dcéru peknú sumu. Moji bývalí rodičia. Rovnako ako tieto deti som sirota. Ale na rozdiel od nich nie som slobodná.

Pozriem na obzor. Niekedy premýšľam o tom, že opäť prejdem za hranicu stromov, tentoraz pripravená na les Xingchi. Mohla by som utiecť z Gainu a nikdy sa nevrátiť. Možno by som sa dostala až na sever do bezpečia Khitanu. Ale potom si spomeniem na zábezpeku, ktorú majú. Dôvod, prečo nemôžem odísť.

„Sora?“ zháči sa Gli.

Stále na mňa hľadí veľkými hnedými očami a čaká na odpoveď. Odožením myšlienky a vrátim sa do prítomnosti.

„Nie, nie, zlatko,“ pokrútim hlavou. Dlhé čierne vlasy si zastrčím za ucho, keď sa nakloním dopredu, aby som sa pozrela na jej hríb. „Vidíš tie škvrny? Spomínaš si, čo znamenajú?“

Dám jej chvíľu, aby si vybavila lekciu z minulého týždňa.

Gli sa zamračí a brada jej klesne na hruď. „Jed.“

„Presne tak,“ prisvedčím.

Pohladkám ju po líci a nadvihnem jej tvár. Má tmavšiu pleť ako ja, bledá severanka, a slzy na krajíčku. Život jej neodpustil, keď sa dopustila chyby. Ale ja môžem.

„Spomenula si si, hoc si predtým zabudla, a to je rovnako cenné ako vedieť to hneď na prvýkrát,“ poviem. „Možno aj viac, pretože teraz na to už nikdy nezabudneš.“ Odmlčím sa a z ruky jej vezmem hubu. „Jedovatým sa vyhýbame.“

Usmeje sa, hoci sa pomýlila, a ja jej úsmev opätujem. A potom ma Tao, ktorý má päť rokov a zdá sa, že nikdy nehľadá potravu, skôr ma celý čas drží za ruku, odtiahne za motýľom. Dovolím mu to a nadvihnem si lem pestrofarebných šiat. Detstvo je krátke a pôžitky sú pre chudobných v Yusane vzácne. Ešte vzácnejšie pre vrahov, ako som ja.

Na lúke však svieti slnko, je mierne popoludnie, deti sa chichocú a motýle sa vznášajú v jemnom vánku. Vzduch vonia

zemou, poľnými kvetmi a náznakom Západného mora. Slnéčné lúče čoskoro vystriedajú silné dažde monzúnového obdobia. Preto sa snažím vychutnávať si slnečné dni. Aby som si ich zapamätala.

Snažím sa vidieť, že v tejto ríši stále existuje dobro. Že som jedna z tých šťastných. Prežila som. Prežili sme.

Len čo s deťmi skončíme s hľadaním potravy, zbadám na okraji lúky postavu. Po chrbte mi prebehne mráz a vystriem plecيا. Toho čierneho žrebca a profil by som spoznala kdekoľvek. Gróf. Mocní bohovia, ako ho nenávidím. Už viac než tisíckrát som si priała jeho smrť. Ale, bohužiaľ, bohovia si želania dievčat ako ja nectia.

Predpokladám, že ho považujú za príťažlivého, ale peniaze a postavenie zlepšujú mienku ľudí o mocných mužoch. Je o dvadsaťpäť rokov starší než ja a srdce má čierne ako uhoľ. Vidím ho takého, aký je.

„Dobre, deti. Uvidíme sa budúci týždeň v rovnakom čase?“ opýtam sa.

„Áno, slečna Sora,“ odvetia jednohlasne.

„Dohodnuté.“ Usmievam sa, ale prsty mám ľadové, keď potľapkám Gli po pleci. „Teraz by ste sa mali vrátiť.“

Ak má gróf zlú náladu, môže chytiť jedno z detí a podrezať mu hrdlo. Viem, že ho za to nečaká nijaký trest. A viem to preto, lebo som ho to pred rokmi videla urobiť. Chcem od neho deti čo najrýchlejšie dostať preč. No týchto drobcov vychovala ulica. Všimnú si, že vzduch je zrazu presýtený nebezpečenstvom, a v priebehu niekoľkých sekúnd zmiznú.

Keď vykočím k žrebci, naďalej sa usmievam na prázdne pole. Je to bojový kôň, ktorý by ma rozdupal, len čo by na mňa pozrel. Rovnako ako jeho jazdec. Môj úsmev zmizne, keď sa priblížim.

Grófove hnedé oči si ma prezerajú, ako sa prezerá ponuka v cukrárni. Akoby premýšľal, kde ma najbližšie skonzumuje. Nie je to však túžba – je to vlastníctvo. Pretože som jeho majetok, a to telom aj dušou.

Takmer nebadateľne skloním hlavu. „Môj pane.“

„Svedčí ti to, Sora.“ Usmieva sa a znova si prezerá moje telo pre prípad, že by som to náhodou prvý raz prehliadla. „Hoci prečo sa obťažuješ tráviť čas s tými špinavými sopliakmi, to nikdy nepochopím.“

Zagánim naňho. Nepoložil mi otázku, takže nemusím odpovedať. A ja tu nie som na to, aby sme sa rozprávali.

Gróf si povzdychne, natiahne ruku v rukavici a podá mi navštívenku. Je na nej načmárané meno. Takýmto spôsobom dostanem novú úlohu. Je to ďalšia osoba, ktorú treba zabiť. Ďalšia duša, ktorú treba ukradnúť.

A ja nemám na výber.

Vraždenie je spôsob, ako sa jeho milosti odvdáčim za všetky zlaté muny, ktoré dal mojim bývalým rodičom. Peniaze vynaložené na moje vzdelanie a výcvik – výcvik, o ktorý som nikdy nežiadala a ktorý na mne zanechal nespočetné jazvy, väčšinou neviditeľné. Každé zabitie sa ráta do mojej kúpnej ceny a vysokých úrokov, ktoré začali rásť pred dvanástimi rokmi, keď ma predali.

Tento dlh však musím splatiť, inak moja malá sestra Daysum zažije nevýslovné utrpenie. A ona je jediná rodina, ktorá mi zostala. Je jeho „chránenkyňou“, čo je láskavejšie slovo pre väzňa. Keď ma kúpil, vzal si ju ako zábezpeku.

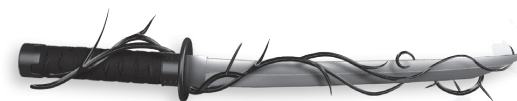
„Kedy?“ spýtam sa.

„Dnes večer, Sora,“ odvetí gróf. Jeho opálená tvár náhle naberie chladný výraz – jeho skutočný výraz, ktorý vyobrazuje grófovú neskrývanú krutosť. „Jeho telo by malo do úsvitu vy-

chladnúť. Ak sa tak stane, zajtra sa môžeš na hodinu stretnúť so svojou sestrou.“

Odíde a nechá ma stáť na lúke samu. Hrozba je jasná: zlyhaj a Daysum už nikdy neuvidíš.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

ROYO

MESTO UMBRIA, YUSAN

Kým sa dostanem k dverám, už si necítim poondiate prsty. Ostatní muži – hlúpi, dôverčiví muži – chodia s rukami vo vreckách, ale ja si nemôžem dovoliť byť hlúpy. Nemôžem si dovoliť márne čakať, snažiť sa uvoľniť si ruky ani vyfasovať úder, ktorému by som sa nestihol vyhnúť, len aby som si udržal ruky v teple.

No predsa sa dostanem domov. Tak nazývam prievanistú chatrč dosť blízko pri rieke Sol, aby som ju cítil, ale nájomné je jeden zlatý mun za dva mesiace, takže zostávam.

Obzerám si okolie zvonku, či nenájdem stopy po vlamaní. Okná sú zapečatené. Vyblednuté obklady sú tam, kde majú byť. Spokojne odomknem tri západky na dverách, pretlačím sa dovnútra a zapálím olejové lampy.

V chatrči je takmer taká zima ako vonku. Nenechávam zapnutú pec, ak sa chystám byť dlhšie vonku – sú to zbytočne vyhodené peniaze. Ale tak trochu si želim, aby som to dnes večer urobil. Potrebujem pohodlie rozhorúčeného ohňa.

Rozdúchavam uhlíky a zohrievam si ruky nad tlejúcimi kúskami dreva. Trvá to niekoľko minút, ale napokon sa mi podarí dostatočne zohriať, aby som mohol začať svoju rutinu.